

Mirko Kunčič:

Slepo dete.

*Dete ubogo pri oknu sloni,
dete ubogo ima slepe oči.
Zunaj je sonce, je svetel dan,
v srcu njegovem noč, črna kot oran.*

*Dete ubogo pri oknu sloni,
tiplje ... nikamor ne najde poti.
Ptički in rože in sonce in maj —
ose je zanj mrtvo za vekomaj.*

*Vse dni pri oknu tako presloni,
tiho mladost mimo njega beži.
Le ena lučka še tli zanj nekje:
mamino dobro, ljubeče srce.*

Vaš prijateljček.

11. Skrivnost.

Na nedeljo 30. novembra je bila v Rue Vital 37 (Vitalovi ulici 37) pravcata slovesnost. Ta dan je Gvidon izpolnil enajst let. Kakor je bilo v družini izza davna v navadi, so kot zadnjo jed prinesli na mizo pogačo, obdano od enajstih sveč, ki so pomenjale enajst

Gvidonovih let. Nato so na zdravje dragega prvo-rojenca pili šampanjca.

Oče, mati, bratec: vsi so bili veseli. Tudi Gvidon je bil videti vesel. Znal se je pač dobro premagovati.

Tako so torej preživljali zadnji srečni teden v blagoslovljenem družinskem krogu, teden devetdnev-nice, s katero so se pripravljali na praznik Brez-madežne 8. decembra, a gorje! — se pripravljali tudi na dolgo in mučno trpljenje.

Ljubi otročiči, zdaj vam hočem pripovedovati zelo žalostne reči. Marsikdo med vami se bo jokal, še od-rasle sem videl plakati, ko so brali, kako je Gvidon umiral. Le pustite srcu, naj se izjoka, če se hoče! S tem boste samo dokazali, kako svojega prijateljčka Gvidona ljubite.

* * *

Na nedeljo 7. decembra zvečer se je deček ulegel kakor po navadi, mati ga je še poljubila, potem pa je z mislijo na veliki praznik Marije Brezmadežne zaspal.

Sredi noči pa začne Gvidon naenkrat klicati. Mati priteče. Ubogega fantka je hotelo kar zadušiti.

Gospa plemenita Fongalanska poklekne ob postelji svojega sinčka in mu podpira glavo. Dečku pa je vi-deti, kakor bi iskal srce svoje mamice.

Toda ne išče srca zato, da bi se nanj oprl, vidi se mu, da želi temu srcu nekaj zašepetati, da mu ima nekaj važnega povedati. Končno se dihanje vendarle toliko umiri, da se ni bati zadušenja.

Tedaj pa Gvidon v tihoti te strašne noči, ko go-spod Fongalanski skrbeče išče zdravnika, odkrije svoji zemeljski mamici skrivnost svoje nebeške mamice.

»Mama, moja ljuba mamica, daj, da te objamem, daj, da te močno pritisnem na svoje srce, kajti mo-ram ti povedati neko skrivnost, tako skrivnost, da se boš morala jokati.«

Ko pogleda Gvidon mami v obraz in opazi, kako je vsa razburjena, za trenotek umolkne.

Nato pa začne s tišjim glasom: »Mamica, jaz bom umrl. Blažena Devica pride pome. Ko sem bil star sedem let in sem bil pri prvem svetem obhajilu, mi je

Jezušček povedal, da me bo kmalu vzal k sebi, da bom zgodaj umrl. Nič me ni vprašal, če hočem. Rekel mi je takole: Gvidonček moj, ti ne boš moj duhovnik, naredil te bom za angela, jaz sem mu pa rekel: Da.«

Vročje solze so lile Gvidonovi mamici iz oči in padale dečku na lice, a govoriti mamica ni mogla.

Gvidon pa ji mirno reče: »Mamica, ne jokaj! Ali se še spominjaš, kako sem v Lurdu meseca julija nekega dne prišel od votline domov, razprostrl pri kosilu v hotelu svoj prtiček, in vsem rekel: Sveta Devica mi je povedala neko skrivnost. Ti pa si mi odgovorila: Brž mi jo povej! Srček moj, povej mi skrivnost! — Oh ne, mamica! Skrivnost smeta vedeti samo dva, ne trije, take reči se ne pripovedujejo!

Tako je bilo takrat. Zdaj, ljuba mamica, pa poslušaj, kaj mi je blažena Devica tedaj povedala: Ljubi moj Gvidonček, kmalu pridem pote; neko soboto pridem pote in te vzamem tvoji mamici iz naročja ter te odpeljem naravnost v nebesa.«

Ko se tako zamisli v veliko srečo, mu oči kar zažarijo, pa hitro ugasnejo, kajti spomni se na nekaj žalostnega.

»Veš, mamica, veliko sem trpel, kadar sem se spomnil, da moram zgodaj umreti in da moram zapustiti zlasti tebe, očka, Markca. Ker me pa hoče dobri Bog imeti, se mu pustim vzeti.«

Besede ljubega angela so kar gorele od ljubezni, bile so videti tako polne božjega duha, da je bila uboga mamica nasproti njim brez moči in je kar venomer jokala.

Končno pa je vendarle Gvidončka še nežneje privila na svoje srce in mu rekla: »Srček moj, zakaj mi pa vendar tega nisi že prej povedal?«

»Oh, mamica, zato, ker bi ti radi tega bila hudo žalostna! Zato sem rajši molčal. Danes pa se prvič v svojem življenju počutim zelo slabega, zato sem ti vse to moral povedati, moja uboga, ljuba mamica.«

Pride zdravnik. Kar hitro dožene, kaj Gvidonu je. »Nemudoma mu moram dati injekcijo (vbrizgati zdravilo) zoper davico, pa bo morda že prepozno!«

(Dalje.)